

Zločin u Erveniku

Izvještaji s rasprave

01. prosinac 2008 godine - čitanje optužnice, izjašnjavanje o krivnji, dokazni postupak
--

*Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb.
Suđenje prate i Nebojša Paunović, Ured OSCE-a iz Zagreba, Nenad Marić, Ured OSCE-a iz Zagreba, obitelj optuženika*

Predsjednik Vijeća otvorio je zasjedanje i objavio predmet glavne rasprave. Utvrdio je da su na glavnu raspravu pristupili zamjenica ŽDO u Šibeniku Sanda Pavlović Lučić, optuženi Sreten Peslać, braniteljica optuženika Vera Bego, odvjetnica iz Šibenika te svjedoci Dušan Peslać i Nebojša Peslać. Svjedoci Petar Đakulović, Petar Jurišić i Željko Đakulović nisu se odazvali pozivu.

Predsjednik Vijeća upozorio je optuženika da nije dužan odgovarati na postavljena pitanja, da može iznositi činjenice i predlagati dokaze u svoju obranu, da može postavljati pitanja svjedocima, davati objašnjenja i primjedbe u vezi njihovih iskaza.

Čitanje optužnice i izjašnjavanje o krivnji

Pročitana je optužnica Okružnog javnog tužiteljstva Šibenik, a sada ŽDO Šibenik, od 23. listopada 1992. godine.

Optuženik je izjavio da je razumio optužnicu i da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Obrana optuženika

U svojoj obrani optuženik je izjavio da je nakon završetka osnovnoškolskog obrazovanja u Erveniku otišao na školovanje u Zagreb. Živio je u đaćkom domu, a pohađao je srednju tekstilnu školu. Potom je upisao Tehnološki fakultet. Nakon prve godine studija pozvan je u vojsku. Nakon odsluženja vojnog roka vratio se kod roditelja u Ervenik, s obzirom da nije uspio upisati drugu godinu studija.

U proljeće 1991 godine primio je prvi poziv za mobilizaciju. Nije se odazvao pozivu pa je mobilizaciju na neko vrijeme izbjegao. No slijedeći poziv uručen mu je osobno te se morao javiti u Knin. Nakon tri tjedna tečaja upućen je u TO u Ervenik. U Kistanjama je dobio uniformu i pušku. Isprva je nosio maslinasto zelenu, a kasnije šarenu uniformu. Lipanj, srpanj i kolovoz proveo je u Erveniku. Potom je pokušao upisati godinu na Višoj tekstilnoj školi u Beogradu, no nije uspio pa se iz Beograda vratio u studenom 1991 godine. Novu uniformu i pušku nije zaduživao. Bio je raspoređen u TO Kistanje, selo Nadoveze. Borbenog djelovanja više nije bilo. Uglavnom je davao stražu, no nikada na području Ervenika. Na sve načine nastojao je izbjeći odlaske na teren. Često je izmišljao da je bolestan i pravdao se obiteljskim razlozima. S obzirom da je imao pasoš bivše Jugoslavije, jer krajinske dokumente nikada nije uzeo, ishodio je dokumentaciju za odlazak u inozemstvo. 31. prosinca 1992. godine otišao je u Beograd, a zatim

preko Mađarske i Slovenije u Italiju. Ondje je u početku živio kod rođaka, a kasnije je dobio boravišne dokumente. U Italiji i danas živi.

Izjavio je da su članovi obitelji Čengić ubijeni 18. siječnja 1992. godine. Za njihovo stradavanje čuo je slijedeći dan. Datum mu je ostao u sjećanju jer je dan potom bila Slava njegove obitelji, a taj je dan trebalo biti i vjenčanje njegovog susjeda. Nije poznavao Čengiće, no njihova ga je tragedija pogodila. Poznato mu je da su, u vezi tragedije obitelji Čengić, bili privedeni Slobodan Kovačević, Damir Travica i Nebojša Travica.

Rekao je da je, kao pripadnik TO, u proljeće 1991. dobio zadatak da zajedno sa 5-6 pripadnika TO dovedu Slavka Đakulovića u Knin na obavijesni razgovor. Sjeća se da je bilo jutro i da su braću Đakulović zatekli ispred kuće. Slavkov brat inzistirao je da i on ode sa bratom u Knin. Siguran je da Slavka i njegovog brata Branka nitko nije tukao niti im je prijetio.

Rekao je da se ne sjeća gdje je bio za katolički Božić 1991. godine.

Rekao je da u Erveniku nije vidio srušene ili spaljene hrvatske kuće, groblje ili crkvu. U Erveniku je postojala jedna gostionica. Držao ju je Damir Travica. Ponekad je u nju odlazio. Gostionica je često bila i zatvorena. Iz viđenja je poznavao Slobodana Kovačevića, Nebojšu Travicu, Dragomira Romanića i Gorana Vujanica.

Rekao je da je njegova obiteljska kuća u Erveniku tijekom «Oluje» ili naknadno zapaljena. Sada je država obnovila kuću.

Svjedočenje Dušana Peslaća

Svjedok je izjavio da je u daljnjem srodstvu sa optuženim Sretenom Peslaćem. Svoje sinove je otpremio u Italiju, a s obzirom da je u srodstvu sa optuženikom i njemu je pomogao u odlasku u Italiju.

Od katoličkih obitelji u Erveniku poznavao je obitelji Čengić, Đakulović i Jurišić. Sa svima je bio u dobrim odnosima. Nije mu poznato tko je ubio Čengiće. Čuo je da je Slavko Đakulović odveden u Knin jer je navodno imao nekakvo oružje, no smatra da Slavko Đakulović nije imao ikakvo oružje.

Rekao je i da je njegov sin Nebojša zadužio uniformu.

Svjedočenje Nebojše Peslaća

Izjavio je da je u daljnjem srodstvu sa optuženim Sretenom Peslaćem. Kao i optuženik bio je mobiliziran u TO. Bili su u istoj jedinici. Zajedno su išli na teren u selo Nadoveze. Nisu davali nikakvu stražu u Erveniku. Od oca Dušana je čuo da je Slavko Đakulović odveden u policijsku stanicu u Knin. Kada je stradala obitelj Čengić svjedok je bio na terenu u Nadovezama. S njim nije bio optuženik. Optuženik je nosio hranu jednoj starici iz Rupa. Kasnije je svjedoku pričao kako su sa njim bila još trjoca pripadnika TO. Oni su ostali u kombiju s kojim su došli. Počela je pucnjava. Optuženik nije znao reći svjedoku što se dogodilo sa spomenutom trojicom pripadnika TO. Bio je u šoku. Svjedok je optuženika odvezao automobilom u Ervenik. Zatim je i svjedok otišao svojoj kući. Otišli su izraziti sućut obiteljima stradalih. Bili su i kod obitelji pokojnog Nedeljka Kovačevića. Svjedok je tek na pogrebu trojice stradalih čuo za tragediju obitelji Čengić.

Poznato mu je da su, nakon tragedije obitelji Čengić, u zatvor u Knin privedeni Damir Travica i Slobodan Kovačević.

U kafić Damira Travice odlazio je povremeno. To je bilo jedino mjesto gdje se moglo izaći. Nije se družio sa Damirom Travicom.

29. prosinca 1992. godine otišao je u Beograd. Ondje je već bio Sreten Peslać. Kod prijatelja su proslavili Novu godinu, a potom su, 3. siječnja 1993., zajedno otišli u Italiju.

Nije mu poznato je li krajem 1991. godine i početkom 1992. godine u Erveniku bilo pljačke i paleži kuća mještana hrvatske nacionalnosti. Ukoliko se to i događalo, siguran je da u tome nije sudjelovao Sreten Peslać.

Rekao je da o Sretenu Peslaću može reći samo najbolje.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO predložila je da se kao svjedoci, uz ranije predložene Petra Đakulovića i Josipa Čengića, pozovu i ispituju i Slavko Đakulović, Branko Đakulović i Mirko Đakulović, na okolnost odvođenja Slavka i Branka Đakulovića iz njihove kuće u milicijsku stanicu u Knin te da se pozove svjedok Vlado Čengić, brat stradalog Drage Čengića.

Braniteljica optuženog se usprotivila ispitivanju novopredloženih svjedoka. Rekla je da njihovo ispitivanje smatra nepotrebnim.

Povukla je prijedlog za ispitivanje svjedoka koji su navedeni u podnesku od 31. listopada 2008. godine.

U spis je priložila presliku putovnice SFRJ br. H571856 (optuženikova putovnica), potvrdu Tekstilno-tehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, uvjerenje da je 1991./1992. godine upisao Visoku tekstilnu strukovnu školu u Beogradu, potvrdu iz koje je razvidno da mu je dozvoljen izlazak u inozemstvo sa datumom 30. prosinca 1992. godine te presliku vojne knjižice iz koje je razvidno da je služio vojni rok do rujna 1990. godine.

Predložila je ukidanje pritvora uz eventualno određivanje neke od mjera opreza.

Zamjenica ŽDO ostala je kod ranijih dokaznih prijedloga te se usprotivila prijedlogu za ukidanjem pritvora.

Rješenja Vijeća

Odbijen je prijedlog braniteljice optuženika za ukidanjem pritvora kao neosnovan.

Glavna rasprava nastavit će se dana 5. siječnja 2009. godine u 9.00 sati.

Pozvat će se svjedoci Slavko Đakulović, Branko Đakulović, Mirko Đakulović i Vlado Čengić. Vijeće je ovlastilo predsjednika Vijeća da izvan glavne rasprave ispita Josipa Čengića, Petra Jurišića, Petra Đakulovića i Željka Đakulovića.

Zapažanje monitora:

Nakon što je predsjednik Vijeća utvrdio identitet optuženika, upozorio ga je da nije dužan iznositi svoju obranu, da nije dužan odgovarati na postavljena pitanja, da može postavljati pitanja svjedocima, davati primjedbe i objašnjenja. Nakon što je pročitana optužnica optuženik je izjavio da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se njome stavlja na teret. Nakon toga predsjednik vijeća pozvao je optuženika da iznese svoju obranu. Na to je braniteljica optuženika rekla da njezin branjenik želi iznijeti obranu na kraju postupka. Predsjednik Vijeća upozorio je da se postupak vodi po Zakonu o krivičnom postupku iz 1993. godine, jer je riječ o obnovi postupka, pa da je u tom slučaju dužan obranu iznijeti na početku dokaznog postupka ili ima mogućnost braniti se šutnjom te potom obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

5. siječanja 2009. godine - dokazni postupak

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate i Nebojša Paunović, Ured OSCE-a iz Zagreba, Nenad Marić, Ured OSCE-a iz Zagreba, supruga i obitelj optuženika

Na glavnu raspravu pristupio svjedok Slavko Đakulović, dok se pozvani svjedoci Mirko Đakulović, Branko Đakulović i Vlado Čengiđ nisu odazvali pozivu.

Konstatirano je da je Predsjednik Vijeća po ovlaštenju Vijeća dana 11. prosinca 2008. godine van glavne rasprave ispitao svjedoke Josipa Čengiđ, Petra Jurišića i Petra Đakulovića u njihovim obiteljskim domovima. Njihovi iskazi su pročitani.

Svjedok Josip Čengiđ je rekao da je viđao Sretena u selu sa puškom i u uniformi. Misli da je on bio nekakav „grupovođa“. Često ga je viđao u grupi sa još nekolicinom ljudi. Oni mu nisu prijetili, tukli ga niti vrijeđali, no čuo je da su se osobe iz te grupe izživljavale nad obitelji Đakulović. Pokojna nevjesta Nevenka pričala mu je da su optuženik i njegova grupa dolazili tijekom 1991. godine do njihove kuće, vikali im da su ustaše i da odu te da su ih stalno maltretirali. Sin Ivan rekao mu je da je vidio Sretena kada mu je miniran auto.

Svjedok Petar Jurišić je rekao da optuženika ne poznaje. On i supruga Marija otišli su iz Ervenika 6. siječnja 1992. godine, jer je situacija bila neizdrživa. Po selu se stalno pucalo. Dva puta je pucano i na njihovu kuću, koja je nakon njihova odlaska i zapaljena. Po selu se pričalo da je Sreten Peslać bio u grupi koja je Branka i Slavka Đakulović vodila u Zatvor u Knin.

Svjedok Petar Đakulović je rekao da je optuženika prije rata slabo poznavao i viđao. Vidio ga je u grupi koja je odvodila Slavka i Branka Đakulović, sinove njegovog pokojnog brata Pavla. Ruke su im vezali lancima. Kada je pitao zašto ih odvođe, rekli su da je to njihova država. To je rekao i Sreten. Sretena Peslaća nije vidio prije, a ni poslije tog događaja. Osobe koje su odvele Slavka i Branka došle su pješice, u koloni jedan za drugim.

Braniteljica optuženika **prigovorila je iskazima** svjedoka, navodeći da su iskazivali drugačije nego tijekom istrage. Izjavila je da su ti iskazi dati pod „teretom“ prošlosti.

Svjedočenje Slavka Đakulovića

Rekao je da je do Domovinskog rata živio sa roditeljima u Erveniku. 1990. godine počele su provokacije. Prisjetio se događaja iz 1991. godine kada su jedne večeri, nakon što su izašli na balkon, zasuti rafalnom paljbom. Tijekom 1991. godine kuća im je više puta pretresena. Nikada nikakvo oružje nije nađeno.

Rekao je da je jednog jutra do njihove kuće došlo 50-ak ljudi. Njega su ubacili u auto. Njegov se otac usprotivio tim ljudima, no Nebojša Travica je u njega uperio pušku, htio ga je ubiti. On (svjedok) je htio pomoći ocu, no netko ga je udario nogom u glavu. Situacija se ipak smirila pa su odustali od njegova odvođenja. Tom je prilikom vidio i optuženog Sretena Peslaća.

Kada je sa bratom Brankom odveden u zatvor u Knin također je do njihove kuće, sa 10-ak automobila, došlo 50-ak osoba. Opkolili su kuću i izvršili pretres. I tada je vidio optuženika. Bio je udaljen 50-ak metara. Nije mu poznato je li optuženik sudjelovao u pretresu jer je, nakon što je izveden iz kuće, bio okružen mnoštvom ljudi, pa to nije mogao vidjeti. Odvedeni su u seosku

gostionicu, gdje su im skinuli lisice sa ruku te ih ponudili pićem. Nakon dva sata odveli su ih u miliciju, u samicu. Nakon toga odvedeni su u zatvor gdje su bili dva mjeseca, do 15. kolovoza 1991. godine, kada su razmijenjeni. Sreten Peslać nije bio u kombiju u kojem su ih vozili. Siguran je da je u oba navrata, prvi put kada su ga pokušali odvesti i drugi puta kada je sa bratom odveden, optuženik bio prisutan, no rekao je da ga opt. Sreten Peslać niti jednom u ta dva navrata nije tukao, napadao ili vrijeđao.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO iz Šibenika je izjavila da ostaje kod prijedloga da se u kao svjedoci ispituju Branko Đakulović, Mirko Đakulović i Vlado Čengić. S obzirom na iskaz ispitanog svjedoka Josipa Čengića, predložila je i ispitivanje njegova sina Ivana Čengića. Ispitivanje svjedoka Željka Đakulovića više ne smatra nužnim.

Braniteljica optuženika usprotivila se prijedlogu Zamjenice ŽDO, jer smatra da je njihovo ispitivanje nepotrebno i suvišno.

Riješenje Vijeća

Novo ročište je zakazano za dan **26. siječnja 2009.** godine, s početkom u 9,00 sati. Kao svjedoci će se pozvati Branko Đakulović, Mirko Đakulović, Vlado Čengić i Ivan Čengić.

26. siječnja 2009 godine - dokazni postupak

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate i Nebojša Paunović, Ured OSCE-a iz Zagreba, Nenad Marić, Ured OSCE-a iz Zagreba, supruga i obitelj optuženika

Na glavnu raspravu pristupili su svjedoci Ivan Čengić i Branko Đakulović, dok svjedoci Mirko Đakulović i Vlado Čengić nisu se odazvali pozivu.

Svjedočenje Ivan Čengić

Početkom srpnja 1991. godine, zbog tadašnje situacije, bio je prisiljen sa suprugom i djecom otići iz Ervenika. 8. srpnja 1991 godine, dan prije no što je napustio Ervenik, oko 3,30 u noći, miniran mu je automobil. Osobno nije vidio tko je to učinio, no nakon eksplozije vidio je 3 do 4 osobe u uniformama. Među njima je prepoznao Sretenu Peslaća. Išli su u pravcu auta. Pretpostavlja da su to učinili radi provjere je li u eksploziji uništen. Miniranje auta prijavio je u Zagrebu, no nije spomenuo imena osoba koje su počinitelji, jer u to nije bio siguran.

Od najekstremnijih pamti Travicu, Arambašića, Kovačevića. Rekao je da među njima nije bio optuženik.

Sjeća se odvođenja braće Đakulović iz njihove kuće. Vidio ih je u Erveniku, ispred gostionice. Pokraj njih su se nalazili Nebojša Travica i Sreten Peslać. Peslać je bio u uniformi. Braća Đakulović su izgledali uplašeno, no nije vidio da su bili krvavi ili istučeni.

Svjedočenje Branka Đakulovića

Dana 15. lipnja 1991. godine sa bratom Slavkom odveden je u zatvor u Knin. Toga dana oko 8,30 pred njihovu kuću došlo je oko pet automobila, a prethodno i do 100-tinjak pješaka. Istukli su njega, brata Slavka, pok. oca Pavla i strica Petra. Među njima je bio i Sreten Peslać, no nije vidio da je baš on nekoga tukao. Zatim su odvedeni do Ervenika, a potom u Knin u stanicu milicije, gdje su 20-ak dana bili u samici. Potom su prebačeni u Staru bolnicu u Knin.

Sjeća se da je njihova kuća više puta pretresana. U nekoliko je navrata vidio da u pretresima sudjelovao i Sreten Peslać.

Početkom listopada 1990. godine pripadnici postrojbe u kojoj je bio i opt. Peslać pucali su na njihovu kuću, no nije mu poznato je li i opt. Peslać bio tada prisutan.

Braniteljica optuženika prigovorila je iskazima saslušanih svjedoka, navodeći da je iskaz Branka Đakulovića, u pogledu ponašanja njenog branjenika, u suprotnostima sa iskazom njegova brata Slavka Đakulovića. Ocijenila je da je svjedok Ivan Čengić ogorčen, pun mržnje i neobjektivan.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO iz Šibenika izjavila je da i dalje ustraje u prijedlogu da se u svojstvu svjedoka ispitaju Mirko Đakulović i Vlado Čengić.

Braniteljica se protivila prijedlogu za ponovnim pozivanjem svjedoka Vlade Čengića i Mirka Đakulovića te je predložila ukidanje pritvora protiv svog branjenika.

Zamjenica ŽDO iz Šibenika se usprotivila prijedlogu za ukidanje pritvora.

Rješenje Vijeća

Vijeće je odbilo prijedlog za ukidanjem pritvora.

Nije usvojilo prijedlog za pozivanjem i saslušanjem Vlade Čengića, obrazlažući da je isto suvišno i nepotrebno.

Svjedok Mirko Đakulović biti će priveden po djelatnicima PP Knin.

9. veljače 2009 godine - dokazni postupak, završne riječi, presuda

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate i Jorge Fuentes Monzonis-Vilallonga, Nebojša Paunović, Nenad Marić, Ured OSCE-a iz Zagreba, supruga i obitelj optuženika

Svjedočenje Mirka Đakulovića

Svjedok je izjavio da je krajem 1989. i početkom 1990. godine počelo s postavljanjem barikada i pucnjavom oko kuća. Optuženika je vidao u uniformi milicije tzv. SAO Krajine. U više je navrata izvršen pretres njihove kuće. Tražili su njegovog brata Stanka, jer su čuli da će se priključiti ZNG-u RH. Kada su ga konačno pronašli, brat Branko se usprotivio Stankovom odvođenju, pa su odveli obojicu. Izjavio je da je i opt. Sreten Peslać dolazio u nekoliko navrata te da je bio i onaj put kada su odveli njegovu braću u zatvor. Nije im prijetio, ponašao se pristojno, bio je kulturni policajac.

Izjavio je da je za katolički Božić 1991. godine zapaljena staja njegova strica Petra. Pokušano je zapaljenje i njihove staje, no otac je to uspio spriječiti. Tu je noć sa roditeljima pobjegao u podrum vikendice nekog čovjeka iz Zagreba. Iz tog podruma su vidjeli da gore kuće i staje. Ujutro je otišao do kuće pokojnog Drage Čengića i zatekao ga, zajedno sa suprugom i dvoje djece, ubijena.

Svjedok je još jednom ponovio da se optuženik uvijek ponašao kulturno.

Pročitani su iskazi **svjedoka Pavla Đakulovića**, koji je preminuo, a koji su dani u istrazi i na glavnoj raspravi.

U istrazi je svjedok rekao da su 1990. godine počele prijetnje Hrvatima. Za katolički Božić jedna je skupina napala njegovog brata Petra i tražila od njega da napusti Ervenik. Brat se potom, zajedno sa obitelji, i odselio. Članove obitelji Čengić nije vidio mrtve, jer je u vrijeme napada bio u podrumu kuće.

Na glavnoj raspravi je rekao da su ga 04. prosinca 1990. godine prvi put napali. Dva puta bio je pretučen. Dvojica njegovih sinova odvedeni su u zatvor. Izjavio je da su često spavali u podrumu. Jednom prilikom su čuli detonaciju, a potom su vidjeli da im kuća gori. Nakon nekog vremena čuo je glas Nikole Travice. Ujutro su izašli iz podruma i vidjeli da im je sve zapaljeno.

Rekao je i da je njegov sin Marko vidio zaklane članove obitelji Čengić, no nije mu poznato tko je počinitelj tog ubojstva.

Zamjenica ŽDO i braniteljica optuženika nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

Izmjena optužnice

Zamjenica ŽDO-a je promijenila činjenični i zakonski opis kaznenog djela, pa je optuženiku stavila na teret da se u razdoblju od svibnja 1991. godine pa do kraja 1992. godine u Erveniku, s ciljem nasilnog rušenja legalne vlasti RH, priključio paravojnim postrojbama tzv. SAO Krajine te naoružan automatskom puškom sa ostalim pripadnicima čuvao neprijateljske položaje, sudjelovao u pretragama kuća i lišavanju slobode mještana Ervenika i u drugim akcijama, dakle, sudjelovao u oružanoj pobuni, pa da je time počinio kazneno djelo protiv RH, oružanom pobunom, označenom u čl. 235. st. 1. KZRH

Očitovanje o krivnji povodom izmjene optužnice

Optuženi Sreten Peslać izjavio je kako ostaje kod svoje obrane dane na početku dokaznog postupka. Rekao je da se ne osjeća krivim, da se nije priključio paravojnim postrojbama, da nije sudjelovao u pretragama kuća te da nije ispalio niti jedan metak. Izjavio je da je bio mobiliziran i da je čuvao stražu tamo gdje je bio poslan.

Dokazni prijedlozi

Braniteljica optuženika je predložila, a Vijeće odobrilo, da se pročita i izvrši uvid u priloženu dokumentaciju od strane obrane (preslika vojne iskaznice na ime Sreten Peslać, preslika „pasoša“ na ime optuženika, potvrde i uvjerenja).

Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

Dokazni postupak je završen.

Završna riječ zamjenice ŽDO Šibenik

Zamjenica ŽDO je u svojoj završnoj riječi istaknula da na temelju izvedenih dokaza u obnovljenom postupku nije dokazano da je optuženi Sreten Peslać počinio kazneno djelo koje mu se stavljalo na teret optužnicom Okružnog javnog tužilaštva Šibenik, broj KT-27/92, od 23. listopada 1992. godine. Temeljem izvedenih dokaza njegovo ponašanje može se protumačiti kao oružana pobuna, na koju se primjenjuje Zakon o općem oprost, pa je predložila da Sud postupi u tom pravcu.

Završna riječ braniteljice optuženika

Braniteljica optuženika u svojoj završnoj riječi naglasila je da je vrijeme rata već davno prošlo i da se državno odvjetništvo davno trebalo opredijeliti da li se radilo o oružanoj pobuni. Smatra da nitko nije mogao njenom branjeniku pripisati nedopušteno ponašanje, dodajući da su zaboravljeni osnovni postulati i ljudska prava. Navela je da državno odvjetništvo izmijenjenom optužnicom nastoji spasiti svoje dotadašnje ponašanje te da ne prihvaća činjenicu da je njen branjenik počinio kazneno djelo koje mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret. Rekla je da se njen branjenik već jednu godinu neosnovano nalazi u pritvoru. Predložila je da se protiv optuženog ukine pritvor, da se povuče tjeratica i da se pusti na slobodu.

Završna riječ opt. Sretena Peslaća

Pridružio se završnoj riječi svoje braniteljice. Dodao je da mu je bilo teško braniti se od optužbe za djelo u kojemu nije sudjelovao i da je čitavo vrijeme vjerovao u pravdu.

Presuda

Temeljem izmjene činjeničnog i zakonskog opisa kaznenog djela i prekvalifikacije djela u oružanu pobunu, Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Šibeniku objavilo je 9. veljače 2009. godine presudu kojom se, primjenom Zakona o općem oprost, optužba odbija.

Protiv optuženika je ukinut pritvor, isti je pušten na slobodu te je povučena tjeratica.

U kratkom obrazloženju presude predsjednik Vijeća je rekao da mu je drago da je optuženik uspio skinuti sa sebe stigmatu te da je utvrđeno da nije ratni zločinac. Naveo je da Vijeće uopće

nije bilo u mogućnosti ocjenjivati izvedene dokaze jer je ŽDO izmijenilo činjenični i zakonski opis kaznenog djela te je prekvalificiralo djelo u oružanu pobunu. Rekao je da mu žao što je optuženik trpio, ali da je to neusporedivo sa osjećajem gubitka i boli žrtava zločina te da mu je žao i što je godinu dana proveo u pritvoru, no rekao je i da postupak takav i da se mora poštovati. Istaknuo je da je ŽDO ispravno postupilo u nastojanju da se izvedu svi dokazi. Još jednom je dodao da mu je drago da su optuženika podržali i dali potporu članovi obitelji, prijatelji, a i članovi međunarodne zajednice, ali da bi mu jednako bilo drago te da bi mu bila osobna satisfakcija, da u buduće isti pomognu u daljnjem rasvjetljavanju i utvrđivanju istine o ratnim zločinima.